

Hồi 44

Công Sai Hành Sự

Tử Phụng Tôn Tương Liên vẫn nhìn ra cửa sổ quan tâm theo dõi tình hình, thấy vậy cũng phải giật mình chấn động!

Quả thật trong đời nàng chưa từng thấy kiếm pháp của ai chuẩn xác và thần tốc như thế bao giờ!

Mặt khác, nàng không hoàn toàn đồng tình với Mai Quân Bích.

Tên hán tử đương nhiên là đáng bị trừng trị, nhưng nàng cảm thấy khoét cả hai mắt hắn là hơi tàn nhẫn quá.

Hai tên tổng bộ đầu Thần Đao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu lại càng kinh hoàng biến sắc!

Cả hai đứng trước tên hán tử cao lớn mà đối phương xuất thủ đả thương tên thuộc hạ, đừng nói ra tay giải cứu mà giả sử như Mai Quân Bích tấn công chúng cũng không kịp ứng phó...

Nhưng việc công không thể thoái thác, huống chi đối phương đã ngang nhiên thách chiến, đả thương thuộc hạ mình?

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cầm cây Lượng Thiên Xích bước ra nói:

- Tiểu tử! Chỉ chừng đó cũng đủ chứng minh ngươi chẳng phải giống thiện lương! Lão phu hôm nay...

Thần Đao Diêm Thế Hòa bước ra ngăn lại nói:

- Hạ lão ca hãy khoan, xin nhường Diêm mỗ thỉnh giáo cao chiêu của vị họ Mai này trước!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu biết rằng lão ca công lực cao hơn mình nhiều nên muốn bảo vệ cho mình mà nguyện xuất thủ trước.

Lão đành chấp tay nói:

- Nếu vậy tiểu đệ đành nhường lão ca!

Dứt lời lùi lại mấy bước.

Thần Đao Diêm Thế Hòa bước lên nhìn Mai Quân Bích xẵng giọng nói:

- Các hạ thân hoài tuyệt học, vừa xuất một chiêu đã hạ độc thủ giết người, Diêm mỗ hành khứ giang hồ mấy chục năm mới gặp một người ra chiêu ác độc như thế!

Mai Quân Bích bình tĩnh đáp:

- Cái đó chỉ nên trách hấn có mắt không trông. Tại hạ do bị vu oan giá họa, trừng phạt như thế là quá nhẹ. Chẳng lẽ hai vị còn bênh cho hấn?

Thần Đao Diêm Thế Hòa bước lên nói:

- Hấn chỉ nên trách võ nghệ không bằng người thôi, không thể cho hấn là có mắt không trông được! Ngay cả Diêm mỗ cũng cho rằng lời hấn nói không sai...

Mai Quân Bích lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh, quát lên:

- Nói thế là các hạ vào hùa với hấn, cho tại hạ là thứ bại hoại võ lâm?

Thần Đao Diêm Thế Hòa xác nhận:

- Không sai. Hiện không cần phải nói gì nhiều, Diêm mỗ không biết lượng sức, muốn lĩnh giáo các hạ cao chiêu!

Mai Quân Bích không ngờ bị hăm thân vào tình cảnh bi đát như vậy giận đến nổi mặt tái mét, quát lên:

- Hạng giá áo túi cơm các ngươi đã không biết tra án thì còn lâu mới xứng đáng là đối thủ của ta! Thôi được! Các ngươi cứ xông vào một lần cũng được!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiểu cười "Hắc hắc" nói:

- Tiểu bối! Ngươi không thấy nói như vậy là quá cuồng ngạo sao?

Mai Quân Bích cười khẩy đáp:

- Các ngươi nếu không tin thì cứ thử xem!

Dứt lời khoát tay ra phía sau.

Tên thư đồng liền trao kiếm cho công tử.

Mai Quân Bích thuận tay đi một đường kiếm, nhưng chưa tấn công ngay.

Chỉ thấy lóe lên muôn ngàn đóa kiếm hoa, thế kiếm vun vút không nhìn ra lộ số, không phân biệt được chiêu thức.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu thấy kiếm thuật của đối phương quá lợi hại, hiểu rằng một mình Thần Đao Diêm Thế Hòa không phải là đối thủ liền nói:

- Diêm lão ca! Mai Tam Công Tử danh chấn võ lâm, y đã thách cả hai chúng ta, vậy cứ liền thủ đấu một trận cũng được!

Thần Đao Diêm Thế Hòa thấy Mai Quân Bích xuất một kiếm chọc mù cả hai mắt của tên hán tử, thế kiếm nhanh kinh hồn bạt vía đã sợ.

Mặt khác lão tin rằng đối phương chính là hung thủ trong những vụ thảm án vừa qua nên chẳng cần phải theo quy củ võ lâm, hai người liền thủ mới có hy vọng thắng, vì thế thấy Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cầm thước nhảy vào thì không phản đối nữa.

Thần Đao Diêm Thế Hòa bảo hai tên hán tử đứng sau lưng Mai Quân Bích:

- Các người đứng xa ra năm trượng đi!

Có lẽ hai tên đó là đệ tử của Diêm Thế Hòa, nghe nói liền "Dạ" một tiếng, theo lời lùi lại.

Thần Đao Diêm Thế Hòa vung đại đao lên quát:

- Các hạ lưu ý! Diêm mỗ xuất thủ đây!

Lời vừa dứt thì đao cũng vừa chém xuống vai tả Mai Quân Bích.

Cùng lúc đó Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu lướt ra sau lưng đối phương, tay phải cầm ngang cây Lượng Thiên Xích trước ngực phòng vệ, tay trái xòe ra thì triển một chiêu Kim Long Thám Trảo chớp tới hậu tâm Mai Quân Bích.

Đó chính là chiêu thành danh của Tỳ Bà Thủ.

Mai Quân Bích "Hừ" một tiếng nói:

- Lão thất phu vô tri! Trông rằng tập kích từ phía sau thì thắng được ta sao? Đừng nằm mộng!

Dứt lời tay trái đánh quật lại hóa giải Tỳ Bà Thủ, đồng thời trường kiếm nhắm vào cổ tay cầm đao của Thần Đao Diêm Thế Hòa đâm sang.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu vội thu trảo về, nhưng thừa cơ vung Lượng Thiên Xích đâm sang.

Trong lúc đó thì Đại đao Diêm Thế Hòa cũng biến chiêu chém xuống sườn Mai Quân Bích, đồng thời tay trái đánh ra một chuồng.

Hai vị Tổng bộ đầu phối hợp tấn công xem ra cũng lợi hại phi thường!

Nhưng Mai Quân Bích có coi hai tên công sai này vào đâu?

Tuy chàng không thi triển kiếm pháp thặng thừa mà chỉ dùng những chiêu phổ thông cũng đủ dồn hai tên bộ đầu vào thế hạ phong.

Hai tên bộ đầu tuy bị đánh lùi nhưng sau mười mấy chiêu vẫn chưa bại, hơn nữa kiếm thuật của đối phương chẳng có gì kỳ ảo liền lấy lại tinh thần xuất thủ phản công.

Thần Dao Diêm Thế Hòa vừa bổ đao xuống vừa cười khẩy nói:

- Mai Quân Bích lừng danh giang hồ, đánh bại Huyền Nữ Giáo Chủ và Thái Bạch Thần Ông, hóa ra chỉ là hư danh mà thôi!

Mai Quân Bích "Hừ" một tiếng đáp:

- Các người thật là không biết xấu tốt! Nếu không cho nếm một chút lợi hại, cứ được thế làm càn mãi!

Dứt lời vận năm thành công lực đánh ra ba kiếm, vẫn dùng chiêu phổ thông.

Diêm Thế Hòa vừa xông vào chưa kịp xuất chiêu đã bị đánh bật đại đao khỏi tay, mất đà lao đảo lùi lại.

Hai tên hán tử vội chạy ra đỡ lấy.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiều thấy vậy vừa nộ vừa kinh, tuy biết hôm nay dữ nhiều lành ít nhưng vẫn nghiêng răng lao vào quát:

- Tiểu tử! Lão phu liều mạng với người!

Mai Quân Bích vung kiếm lên nói:

- Lùi lại!

Tiếp đó nghe "Choang" một tiếng, cây Lượng Thiên Xích cũng bị đánh bay vút lên không.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiều kinh hãi lùi lại, mặt tái mét, cánh tay phải tê rần không sao nhắc lên nổi.

Mai Quân Bích lao tới chỉ kiếm vào yết hầu lão quát:

- Lão thất phu! Tại hạ đã cố nhường nhịn nhưng các người lại không biết tiến thoái. Nếu tại hạ muốn giết thì các người đã thành quỷ vong hồn từ lâu! Lão họ Diêm kia vừa rồi chỉ bị tại hạ dùng cang khí chấn thương mà thôi, mau lùi về trị thương cho hẩn đi! Nếu

không nghe lời, còn ngậm máu phun người vu oan giá họa cho Mai mỗ thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cũng biết rằng mình không phải là đối thủ một chiều của Mai Tam Công Tử.

Nghe nói thế, cho dù trong lòng vẫn còn hoài nghi đối phương là thủ phạm của mấy vụ thảm án vừa rồi, nhưng còn biết làm gì hơn nữa?

Lão đành cúi nhặt cây Lượng Thiên Xích rơi trên mặt cỏ, khoát tay ra lệnh cho hai tên hán tử diu Thần Dao Diêm Thế Hòa và tên bị đâm mù hai mắt, còn hậm hực nhìn Mai Quân Bích lần nữa mới dẫn thuộc hạ rời khỏi hiện trường.

Nhưng lão mới đi được mấy bước thì chợt có hai nhân ảnh từ mái nhà lướt xuống chặn lại.

Một người nói:

- Hạ lão ca lưu bước!

Mai Quân Bích nhìn lên, thấy hai người xuất hiện là hai lão nhân.

Lão vừa nói chừng độ ngũ tuần, thổ âm vùng Sơn Đông. Người kia mặc áo nâu, chít khăn thô, dáng vẻ một nông phu, lưng đeo dục tấu.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu hướng sang lão nhân ăn mặc kiểu nông phu, chắp tay cung kính nói:

- Thì ra Ngôn lão gia đại giá quang lâm.

Nguyên lão nhân trang phục kiểu nông phu là Ngôn Can Tôn, trưởng môn nhân của phái Ngôn Gia Quyền ở Thần Châu này.

Ngôn Gia Quyền có danh khí rất lớn ở Thần Châu, đương nhiên Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu không lạ.

Ngôn Can Tôn nghe nói gật đầu, chỉ tay sang Mai Quân Bích hỏi:

- Hạ lão gia với vị thiếu niên này có xung khắc gì thế?

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu đáp:

- Mấy ngày qua dọc quan lộ từ Quý Châu tới đây phát sinh nhiều thảm án. Hung thủ sau khi hiếp dâm đều ra tay sát hại. Nạn nhân hầu hết là khuê nữ con nhà lành. Vì thảm án xảy ra liên tiếp nên hạ quan được phái đi truy bắt. Theo mấy tên thủ hạ phi báo thì vị Mai Tam Công Tử này chính là thủ phạm...

Ngôn Can Tôn nói:

- Ngôn mỗ đã gặp phải chuyện như thế không thể không can thiệp vào. Để ta hỏi rõ lại xem.

Bấy giờ lão nhân nói giọng Sơn Đông chợt nhìn Ngôn Can Tôn nói:

- Ngôn chuồng môn nhân để huynh đệ hỏi hấn một câu...

Rồi sấn sổ bước đến trước mặt Mai Quân Bích quát hỏi:

- Tiểu tử! Có phải chính ngươi đã giết nhị sư đệ Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long của lão phu không?

Lão nhân đã gọi Nhậm Long là nhị sư đệ, tất cũng là người của Bàn Thạch Bảo ở Thái Sơn chẳng nghi.

Hơn nữa Mai Quân Bích còn biết rằng đại sư huynh của Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long tên là Vạn Giao.

Kẻ sát hại Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thì không ai biết, nhưng dòng chữ hấn để lại "Người giết Nhậm Long là Mai Tam Công Tử" thì nay đã truyền đi khắp giang hồ rồi, nay dù thừa nhận hay không cũng thế cả mà thôi!

Đến như một vị chuồng môn nhân là Thái Bạch Thần Ông còn không chịu nghe lời phải trái, nay phân trần với một tên Vạn Giao này thì có ích gì?

Vạn Giao lại dồn thêm một câu:

- Tiểu bối! Trước mặt lão phu ngươi đừng hòng chối tội!

Mai Quân Bích như lửa đổ thêm dầu, "Hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Không sai! Nhậm Long là do tại hạ giết. Cứu đại môn phái chỉ là thứ hư danh, Mai mỗ chưa coi ra gì huống hồ thứ giá áo túi cơm như Vạn Giao ngươi thì cần gì phải chối chứ?

Vạn Giao chợt ngửa mặt cười sằng sặc một tràng nói:

- Tốt lắm! Đạp nát ngàn đôi giày chưa thấy, tình cờ gặp được chẳng uống công! Vạn mỗ hôm nay quyết đánh nát thân ngươi để báo thù cho sư đệ!

Ngôn Can Tôn tay cầm dục tẩu bước ra ngăn Vạn Giao lại nói:

- Vạn lão ca khoan đã! Tên dâm tặc này phạm vào đại tội làm thương thiên bại lý, hãy để huynh đệ hỏi rõ rồi động thủ cũng chưa muộn!

Lão nói xong chợt nghe một tiếng quát, rồi từ căn phòng đối diện một nhân ảnh màu tím lướt ra.

Trước bọn Ngôn Can Tôn xuất hiện một tử y thiếu nữ, tay cầm bảo kiếm, chỉ vào mặt Ngôn Can Tôn quát:

- Các người cậy đông người vu oan giá họa cho người tốt, thế là nghĩa lý gì?

Ngôn Can Tôn kinh hãi nghĩ thầm:

- Nha đầu này thân pháp cực nhanh, nếu là đồng bọn của tiểu tử kia thì không dễ đối phó...

Nghĩ thế liền nhíu mày hỏi:

- Cô nương là người thế nào của Mai Tam Công Tử?

Tôn Tương Liên đỏ mặt chưa biết trả lời sao thì Mai Quân Bích đã nói:

- Cô ấy là Tôn Tương Liên, nghĩa muội của tại hạ, từ Quý Châu tới.

Tới đó quay lại dịu dàng bảo:

- Liên muội thương thế chưa lành, cứ vào phòng nghỉ đi. Đây không phải việc của muội đâu!

Tôn Tương Liên lần đầu nghe Mai Quân Bích gọi mình là "Liên muội" trong lòng trào lên cảm giác ngọt ngào.

Nhưng không thể bỏ mặc chàng bị bọn người kia ức hiếp vô lý như thế, nàng lắc đầu nói:

- Muội không sao đâu. Chúng nó cậy đông người định dùng chiến thuật Xa Luân Chiến hại huynh đó, thật là đồ vô sỉ!

Tuy bị nhục mạ nhưng Ngôn Can Tôn không hổ là một vị chưởng môn nhân, còn tỉnh táo để suy xét sự tình.

Đôi nam nữ trước mặt, thiếu niên dáng như ngọc thụ lâm phong, phong tư nho nhã, còn thiếu nữ là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Xét về lý thì thiếu niên kia đã có mỹ nhân làm bầu bạn, lẽ nào còn làm chuyện đâm tặc đó nữa?

Nhưng chẳng lẽ một người từng trải giang hồ, ít nhiều có uy danh như Thần Dao Diễm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu mà kết tội sai người?

Mặt khác Mai Tam Công tử tuy xuất đạo chưa lâu nhưng đã từng làm chấn động giang hồ, đến cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông còn chưa phải là đối thủ của hắn, nhưng đã bao giờ từng nghe nói thiếu niên này quan hệ bất chính, trêu hoa ghẹo nguyệt đâu?

Lão quay sang Tôn Tương Liên nói:

- Cô nương nói chúng ta vu oan giá họa cho người tốt, vậy có chứng cứ gì không?

Tôn Tương Liên phản vấn:

- Nếu thế các người dựa vào đâu mà quy tội cho huynh ấy?

Ngôn Can Tôn nghe hỏi không khỏi sửng sốt.

Thực ra Thần Đao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu chỉ do nghi ngờ thôi, đâu có chứng cứ gì?

Tôn Tương Liên không chờ Ngôn Can Tôn kịp trả lời, "Hừ" một tiếng nói:

- Nghe gọi người là chương môn nhân, tất phải là tôn chủ một phái, biết suy người xét việc mới phải, làm sao không chịu cân nhắc cứ tin vào những lời vô căn cứ của thủ hạ hai lão giá áo túi cơm họ Diêm và họ Hạ? Nếu hai lão đó không được Mai Tam Công Tử hạ thủ lưu tình thì đã thành quỷ dưới kiếm rồi! Ta thấy các người hành sự hồ đồ mới ra đây.

Lần này thì Ngôn Can Tôn bị sỉ nhục không nén nổi giận quát lên:

- Hồn xược! Chuyện tiểu tử họ Mai không nói nữa. Người đã cuồng ngạo như thế, lão phu cũng nên xem người có bản lĩnh kinh nhân thế nào? Trong vòng mười... à không, trong hai mươi chiêu, nếu lão phu không thắng được người thì từ nay trên giang hồ không còn Ngôn Can Tôn nữa!

Tôn Tương Liên cười nhạt nói:

- Nếu vậy rút binh khí đi!

Nói xong chéch mũi kiếm xuống, tay trái bắt kiếm quyết đưa chéch lên, đó chính là khởi thức Tam Tài Kiếm Pháp của Vô Ngại Đại Sư.

Ngôn Can Tôn thấy vậy mặt biến sắc, lùi lại hai bước nói:

- Thì ra cô nương là cao đồ của Cửu Hoa Thần Ni, xin thứ tội cho lão phu thất lễ! Thôi vậy, trường tử đấu của chúng ta không tính nữa!

Tôn Tồn Nhân "Hừ" một tiếng nói:

- Thế nào? Mới rồi bày ra phương thức tỷ đấu là Ngôn lão gia, nay cũng chính Ngôn lão gia tự bãi bỏ! Nền biết giang hồ bao la, không phải là trang bảo của họ Ngôn cả đâu! Nói thật, Ngôn Gia Quyền chỉ có chút danh vọng ở một tiểu trấn Thần Châu này thôi, bốn cô nương còn chưa coi ra gì đâu!

Ngôn Can Tôn vốn trọng nề Vô Ngại Đại Sư, nay nghe Tôn Tương Liên nói thế uất không chịu nổi, quát lên:

- Người đừng tưởng Ngôn mỡ sợ người! Nếu đã vậy Ngôn mỡ xin lĩnh giáo cao chiêu, có chuyện gì sẽ đến Cửu Hoa Sơn chịu tội với Thần Ni sau!

Lão nói xong lấy ra chiếc quạt dài hai thước nói:

- Mời cô nương xuất chiêu trước!

Tôn Tương Liên thấy đối phương chưa đánh mà làm như mình chắc thắng đến nơi, tức giận nói:

- Lão họ Ngôn kia! Cô nương bây giờ không cần dùng đến kiếm pháp của Cửu Hoa Sơn nữa cũng thắng người!

Dứt lời nhún mình nhảy vút lên cao, từ trên không trường kiếm điểm ra mười mấy vết hàn tinh công xuống đầu đối phương.

- o O o -